

(paisatge submergit)

ELOGI DE LA FUGACITAT

ESTELA OCAMPO

En l'estètica de la poesia, la cal·ligrafia i la pintura són arts reconegudes per un únic hàbit artístic. La

mateixa actitud davant el món, la mateixa exigència tècnica, possibilitats de donar sentit intercanviables.

I en elles hi és sempre present la intenció d'atrapar un moment en tota la seva intensitat. És per això que no són narratives i en canvi requereixen una extrema destresa tècnica que permeti que el traç, convertit en principi fonamental de la creació sigui rotund, segur, suggerent i immediat.

No podria dir que Nora Ancarola estigui, literalment influïda per l'estètica xinesa. Sí, en canvi que la seva obra té amb ella molts punts de contacte. Potser el seu intent d'unir poesia i pintura, que tan sols pot fer-se en l'abstracció -si la intenció no és la il·lustració- fonamentalment mitjançant la suggerència, produeix aquest apropament.

També ella, com explícitament diu, vol rescatar -fixant alhora que permetent que flueixi- el gest efímer, la forma perfecta destinada a desaparèixer com la d'una mà agitant una aigua de plata.

El fons de les seves composicions, sàviament treballats, produeixen la sensació de l'espai, que tan podria ser aeri com aquàtic. O, amb la inclusió d'argentats i daurats, miralls que no reflexen imatges sinó la llum pura.

Sobre aquests fons ambigus, la profunditat dels quals no pot mesurar-se, il·limitats per definició, Nora Ancarola hi instal·la el gest humà, formes rotundes que deixen la marca del pinzell i que són en realitat el rastre, l'empremta del gest a punt de desaparèixer igual que desapareixeria a l'aire o a l'aigua. Aquest gest, element ordenador, que proporciona riquesa a la composició per la seva oposició a l'evanescència del fons, és la presència del ser humà-pintor que realitza una cal·ligrafia de formes -cercles, ovoides, línies sinuoses- que sempre ha tingut significat per a les civilitzacions.

Tots els objectius que es proposa la pintura són, per definició, impossibles: produir un doble d'un objecte, reflexar sentiments, traduir un llenguatge a un altre... però potser, atrapar la bellesa fugaç sense congelar-la sigui un dels més atrevits. En l'intent hi ha, també, la seva grandesa.